

Nejúspěšnější svářeč v kraji se učí u nás

Jaromír Kobout, Václav Novák

Autoři:

- Mgr. L. Bartovská
- J. Kobout
- V. Novák
- Ing. P. Vlček
- Valentýna Kotlárová,
- Markéta Mourková

Dne 20. 3. 2025 se uskutečnilo krajské kolo již tradiční soutěže ve svařování **Memoriál Mgr. Václava Vilda**, (dlouholetého ředitele SŠ Rokycany), kterou pořádala Střední škola Rokycany. V metodě 311 (svařování kyslíkoacetylenovým plamenem) školu reprezentoval **Jakub Eret** ze třídy 4MS, který ve své kategorii obsadil výborné 1. místo a získal i pohár vítěze a řadu dalších hodnotných cen. Mj. obhájil tak první místo z minulého roku.

Soutěž byla vyhlášena jako soutěž jednotlivců pro metody svařování 135 a 311, skládala se z testů, týkajících se bezpečnostních předpisů, technologie svařování a také z praktické části. V praktické části soutěžící svařovali jeden V svar v poloze PF, což je svislá zdola nahoru. Pro pedagogický doprovod byla zajištěna nesmírně zajímavá exkurze společnosti Possehl Electronic Czech Republic s.r.o. v Dýšině.

Reprezentantem naší školy v metodě 135 (svařování tavící se elektrodou v aktivním plynu) byl **Tomáš Matějka** ze třídy 4MS, který obsadil výborné 4. místo. Mj. této soutěže se účastnili ve dvou metodách také další 2 žáci z SOU stavebního Plzeň a jeden ze OŠSV Plzeň, ti absolvují kurz, nebo vykonali základní kurzy svařování v naší svářečské škole na SPŠ strojnické a SOŠ prof. Švejcara tento nebo minulý rok. Výborně připravené soutěže se účastnilo 9 středních škol z Plzeňského kraje. Oba naši úspěšní studenti ještě z Martinem Pajgerem a Tomášem Bláhou (také ze třídy 4MS) budou naši školu reprezentovat ve dnech 14.-16. 4. 2025 na mezinárodní soutěži Zlatý pohár Linde 2025 ve Frýdku-Místku.

Uvnitř tohoto vydání:

Nejúspěšnější svářeč v kraji se učí u nás	1
Vítěz krajského kola KOVO Junior strojní mechanik	2
Exkurze ve stacionářích pro osoby se zdravotním postižením	2
Mezi divočinou a třešticím velkoměstem	3
Účast v zákovské soutěži - Stříbrný píst SMC Praha	4
Pamírská dálnice, aneb „4stán“ - 7	5

Vítěz krajského kola KOVO Junior strojní mechanik

Václav Novák

Dne 13. 3. 2025 se žák Miroslav Březina ze třídy 3OKZ zúčastnil krajského kola soutěže KOVO Junior strojní mechanik. Miroslav Březina se umístil na 1. místě a je tak postupujícím do celostátního kola, které se bude konat 3. a 4. 4. v Domažlicích.

Exkurze ve stacionářích pro zdravotně postižené

Valentýna Kotlárová, Markéta Mourková

V první polovině března navštívili žáci a žákyně druhých ročníků oboru Sociální činnost organizace, jejichž cílovou skupinou jsou osoby se zdravotním postižením.

Exkurze proběhly v rámci předmětu Organizace volného času, který je zaměřený na rozvoj schopností a dovedností podstatných pro plánování a realizaci smysluplných volnočasových aktivit posilujících soběstačnost různých cílových skupin sociální práce.

Třída 2SCA navštívila denní stacionář Človíček a třída 2SCB denní stacionář Jitřenka.

Žáci a žákyně ze třídy 2SCA si pro klienty zařízení připravili čtyři aktivity podporující zejména rozvoj jemné i hrubé motoriky, pozornosti a sociálních dovedností –

výrobu masek, tvoření jarních koláží, hru „cola pong“ a hraní na konzolích Xbox. Velmi milým překvapením byla aktivita, kterou připravili uživatelé stacionáře Človíček pro žáky a žákyně. Jednalo se o výrobu mýdel.

I žákyně ze třídy 2SCB měly pro uživatele stacionáře Jitřenka připravenou řadu aktivit. V případě těchto činností se jednalo primárně o rozvoj smyslového vnímání, jemné motoriky a kognitivních schopností. Konkrétně šlo o kreativní vyrábění z modelíny, poznávání předmětů podle hmatu, skládání obrázků, poznávání zvířat a pouštění různých písniček. Po skončení všech aktivit dostali klienti diplom za účast.

Při obou exkurzích měli žáci a žákyně možnost hovořit o specifikách práce v jednotlivých zařízeních s jejich zaměstnanci a zaměstnankyněmi.

Mezi divočinou a třešticím velkoměstem

Lucie Bartovská

V rámci předmětu OVČ jsme se třídou 3PLT navštívili komentovanou výstavu Mezi divočinou a třešti-

cím velkoměstem: Americká zkušenost Středoevropanů ve vizuální kultuře 19. století., kde si studenti mohli v praxi vyzkoušet své dovednosti a získat nové zkušenosti v oblasti volnočasové pedagogiky.

Účast v žákovské soutěži - Stříbrný píst SMC Praha

Petr Vlček

Dne 20. 3. 2025 jsme společně s Ing. Petrou Maškovou doprovázeli 6 žáků na mezinárodní soutěž Stříbrný píst SMC. Za naši školu se zúčastnila 2 družstva: číslo 1: Marek Petrášek (4ME), Vojtěch Hušek (4ME), Šimon Vondráček (3MEA) a číslo 2: Matyáš Landa (4ME), Radek Hodina (3MEB), Daniel Bäckker (3MEB)

Mezinárodní soutěž Stříbrný píst SMC je určená

pro studenty 3. až 4. ročníku středních technických škol, které mají v osnovách výuku automatizace nebo mechatroniky. Soutěž je organizována společně společnostmi SMC Industrial Automation CZ s.r.o. a SMC Priemyselná automatizácia, spol. s r. o. Stříbrný píst SMC dává možnost studentům porovnat znalosti v oborech: Pneumatické, elektropneumatické systémy a Průmyslová automatizace

Cílem studentské soutěže je podpořit výuku průmyslové automatizace. Formou soutěže pak studenty motivovat k dalšímu vzdělání nad rámec školních osnov a dát jim možnost porovnat svoje znalosti a zkušenosti nejen v ostré konkurenci středních škol z České republiky, ze Slovenska, ale i mezinárodně. Proběhnou vždy 3 nezávislá kola, ze všech je vyhlášen vítěz kola a ve třetím kole pak celkový vítěz.

Soutěž se letos konala a bude konat ve třech měsících a termínech:

- 18. 3. 2025 - Slovensko: Gbeľany - Areál Školiaceho centra KIA, Gbeľany (zároveň ako národná súťaž Strieborný píst SMC Slovensko);
- 20. 3. 2025 - Česko: Praha - Hotel Duo, Teplická 492, 190 00 Praha 9 (zároveň jako první část národní soutěže Stříbrný píst SMC Česko);
- 25. 3. 2025 - Česko: Vyškov - Výrobní závod SMC Vyškov, Cukrovarská 21, 682 01 Vyškov (zároveň jako druhá část národní soutěže Stříbrný píst SMC Česko).

Témata soutěží v jednotlivých kolech (5 disciplín):

- Pneutrainner - praktické zapojování pneumatických a elektropneumatických obvodů.
- AutoSIM - online tvorba a simulace pneumatických a elektropneumatických obvodů.
- Praktický úkol - hledání závad na jednoúčelovém stroji se systémem FMS-200.
- Test všeobecných znalostí - test znalostí z oboru průmyslové automatizace.
- Identifikace - Identifikace prvků a sestavení elektropneumatického obvodu s úsporou energie.

V termínu naší účasti na soutěži se kromě dvou tříčlenných družstev našich žáků zúčastnila družstva z Českých Budějovic, Liberce, Rakovníka, Zlína, Kladna, Prahy, Kutné Hory, Lanškrouna, Hradce Králové, Chotěboře, Hronova a Domažlic. Pro vítězná tři družstva na studenty čekaly věcné odměny. Ve Vyškově pak bude z družstev na prvních místech vyhlášen celkový vítěz, který dostane hlavní cenu – Stříbrný píst a škola výukový bezdrátový systém propojení pneu-jednotek na průmyslové lince. V silné konkurenci jsme přes velkou snahu skončili na 15. místě (181 bodů – družstvo č. 1.) a 18 místě (127 bodů – družstvo č. 2). Na stupních vítězů stála tato družstva:

1. SPŠS a E České Budějovice (466 bodů),
2. SPŠ a VOŠ Liberec (380 bodů),
3. SPŠ E. Kolbena Rakovník (359 bodů).

Můj osobní názor je, že školy, které mají výbavu pomůcek převážně nebo výhradně ze SMC, mají přirozeně lepší šanci na výhru, než například naše škola, která má nesourodou výbavu pomůcek (nejen ze SMC i z jiných firem). Na druhé straně pro uplatnění v praxi dokáže škola se širším vybavením žáky lépe připravit pro praxi, protože se setkají i jinými postupy, konstrukcemi, principy a podobně. Většinou žák neví, do které firmy a kam nastoupí. Žáci se tak stanou univerzálnějšími středními absolventy, než absolventi s jedinečnou výbavou. Stanou se

tak všestrannějšími a své úzké profesní zaměření pak dokončí v praxi.

Všem našim zúčastněným žákům patří velký dík za vzornou reprezentaci školy. Vzorně se pod vedením Pavla Steininger a v oblasti pneumatiky a vedením Petra Vlčka (oblast programování Arduina a PLC a obecného programování) připravili a podali slušný výkon vzhledem k výše uvedenému handicapu. Byli odměněni pochvalou ředitelky školy. Mimo strávený čas při přípravě (kde si zvýšili a prohloubili znalosti) získali cenné zkušenosti z účasti na takovýchto akcích.

Pro pedagogický doprovod proběhly odborné přednášky, takže i my jsme si odnesli nové poznatky:

- Představení bezdrátového systému komunikace řada EXW1.
- Praktická ukázka nového školícího systému SMS M&400.
- Technické novinky z oboru pneumatických systémů.
- Požadavky na zaměstnance.

Na soutěži také proběhl také doprovodný odborný program:

- Ukázky různého dílčího zapojení PLC a pneu-systému, kde si žáci nebo učitelé mimo soutěž mohli zkusit naprogramovat různá zadání.
- Pneumatická hra: dostat lehoučký míček, který je nadnášen tlakem vzduchu přes různé překážky z bodu A do B.
- Představené kolaborativního robota v aplikaci přenášení lehkého a křehkého materiálu.

Pro naši školu měla účast na soutěži velký význam. Škola se účastí zviditelnila a účast přispěla k upevnění přátelských a obchodních vztahů s firmou. Může nás těšit, že se v plzeňské pobočce firmy úspěšně uplatnil i náš absolvent oboru Mechatronika – Robotika z roku 2009 Filip Běhounek.

Pamírská dálnice, aneb „4stán“ Díl 7.: Kyrgyzstán, přes silnici do SaryTaše

Petr Vlček

V sedle jsou krásné výhledy zpátky na jezero, ale i na údolí řeky Koksay, kterým půjdeme pešky 18 kilometrů „územím nikoho“ na druhou celnici v Tádžikistánu. Sedlo Kyzyl-Art je vzdáleno od čínsko-tádžicko-kyrgyzstánského trojmezí asi 35 km vzdušnou čarou aje pod horou Kutumby (6 614 mnm).

Půjdeme se všemi věcmi, batohy nemáme těžké, váží cca 16 kg. Tádžická auta, pokud nemají zvláštní povolení, smí jen k celnici Bor-Döbö .

To se týká z druhé strany tádžických aut. „Průjezdna“ auta je těžké sehnat, asi by byla dražší. Z celnice Bardodo (Kyrgyzstán) se dá domluvit odvoz do SaryTaše za 15 \$.

Asi 2 kilometry pod námi, kde končí serpentiny, které sešplhávají do údolí řeky, je stanoviště vojáku a polorozpadlý homestay. Na doporučení kyrgyzských celníků se máme u vojáku zeptat, zda by nás nedovezli. U stanoviště vlaje tádžická vlajka a voják nás kontroluje a vítá podáním ruky v jeho zemi, povídá: „Vítajte v Kyrgyzstánu“. Na náš dotaz, zda by

nás odvezli za úplatu, nám řekl, že by rád, ale nesmí.

Kyrgyzstán, plným názvem Kyrgyzská republika, je stát ve střední Asii. Je druhým nejmenším z pěti středoasijských republik a zaujímá plochu 0,9 % tehdejšího Sovětského svazu s rozlohou 199 951 km². Hlavním a největším městem je Biškeek (dříve jmenovalo Frunze). Úřední řeč je kyrgyzština a ruština. Měnou je kyrgyzský Somon, aktuální kurz je 1 KGS=2,126 Kč. Průměrný plat činí 2 800 KGS.

Jeho sousedé jsou Kazachstán na severu, Uzbekistán na západě a jihozápadě, Tádžikistán a Čína na východě. Žije zde

přibližně 6,5 milionů obyvatel, z nichž 74 % tvoří Kyrgyzové, dále Uzbeki (15 %) a Rusové (5,5 %); celkem 90 % obyvatel jsou muslimové. Zaznamenaná historie Kyrgyzstánu sahá přes 2 000 let a zahrnuje různé kultury a říše. Ačkoli Kyrgyzstán byl díky velmi hornatému terénu, který pomohl zachovat jeho starodávnou kulturu, geograficky izolován, ležel na křižovatce několika velkých civilizací jako součást Hedvábné stezky a dalších obchodních a kulturních cest. I když byl Kyrgyzstán dlouho obýván řadou nezávislých kmenů a klanů, pravidelně podléhal cizí nadvládě. Mezi obdobími samosprávy jej ovládali Turkuti, Ujgurská říše a Kitani, než jej ve 13. století dobyli Mongolové. Následně získal nezávislost, ale byl napaden

Kalmyky, Mandžuy a Uzbeky. V roce 1876 se stal součástí ruského impéria a po ruské revoluci v roce 1917 zůstal součástí Sovětského svazu pod názvem Kyrgyzská sovětská socialistická republika. Po demokratických reformách Michala Gorbačova v SSSR byl v roce 1990 zvolen prezidentem kandidát podporující nezávislost Askar Akajev. Dne 31. 8. 1991 vyhlásil Kyrgyzstán nezávislost na Moskvě a následně byla ustanovena demokratická vláda. Suverenitu jako národní stát získal až po definitivním rozpadu Sovětského svazu v prosinci 1991.

Máme krásné počasí, výhledy, a tak s krátkými pauzami cesta ubíhá poměrně rychle. Potkáváme vojenské auto a jedno, které jede s turisty nahoru. Za celou cestu jsme potkali asi 4 auta směrem dolů,

ale jedno se nepodařilo stopnout. Asi za hodinu se vraceli vojáci, na naše stopování zastavili, ale Radimovi vrátili jen klobouk, který mu před chvílí sebral vítr. Ačkoliv měli volno, odvézt nás opět údajně nesměli. Civilizace tu

Pamír: hraniční sedlo TJ/KG Kyzyl-Art - 4 282 mnm (12. 8.)

téměř žádná není. Jen jsme viděli velké stádo jaků, a potkali jsme pasáka na koni. Též jsme potkali 2 cyklisty s plně naloženými vaky. V jednom místě byl

Pamír: údolí Kyzyl-Art (12. 8.)

krásný výhled na soutok barevných řek. Jedna byla ledovcová (do modra) a druhá červená zbarvená okolními horninami.

Řeku přecházíme několika mosty, takže ji máme tu vpravo, tu vlevo. Cestu zpříjemňují výhledy na šesti a sedmitisícovky v okolí. Údolí i žije. V této pustině jsou občas vidět oranžoví svišti, údajně tu žije i jedovatá kobra. Jinak jsme v minulých dnech potkali i divokou vysokou zvěř, která je podobná našim jelenům.

U jednoho mostu, když máme pauzu, tak mi náhle rupne v zádech při sundávání batohu. Pomoc přichází a tak se to brzy usadilo. Už nejsem nejmladší... Údolí se náhle rozšířilo a poslední úsek cesty půjdeme širokou rovnou planinou, která odděluje ŤanŠan (část Alaj) od Pamíru. Planina má na šířku asi

20 km, táhne se až k SaryŤaši, které je na úpatí Alaje a za celnicí dál je plná jurt a pastevců. Má nadmořskou výšku cca 3 400 mnm, takže jsme sešli asi 882 metrů. Asi kilometr před kyrgyzskou celnicí Bardodo jsou 2 stavení a jurty. Stojí tu auta. Marně se ptáme na odvoz. Bezvýsledně.

Docházíme k celnici. Je asi 14 hodin, cesta sem nám trvala 5 hodin. U celnice stojí bokem odstavěné jedno auto s tádžickou poznávací značkou. V autě sedí 2 Japonci. Dvě auta, která nás předjela, s ruskou SPZ, stojí před vraty. V prostoru celnice je ještě jednou auto v protisměru.

Celnice je obehnaná ostnatým drátem a brána je uzavřená. Chvilí čekáme. Přišel celník. Od řidičů aut kontroluje pasy, ale ještě jakési A4 papíry, pak je

pouští dovnitř. Na nás se otočí s otázkou. „Máte povolení Ministerstva kultury, odbor turismu Tádžikistánu?“ ... „Ne, tak to musíme vybavit, jinak nesmíte do země. Počkejte chvíli.“ A vrata se zavírají.

A je to tady! Když jsme v červnu cestu připravovali, měl jsem podezření, že nebude stačit GBAO-permit, ale že i druhý stát, v tomto případě Kyrgyzstán, bude přes uzavřenou hranici vyžadovat papír. Na stránkách českého ministerstva zahraničí, ani jinde oficiálně jsem nenašel o potřebě povolení nic. Oba státy nemají přímé české velvyslanectví, ale

funguje zástupné řízení a pověřený atašé pro ČR. Protože jsou státy bez českého velvyslanectví, snažil jsem se psát různě na jejich zástupce a ptát zda nějaké povolení mimo GBAO-permitu je třeba, či nikoliv. Odpovědi byly vyhýbavé a nejasné. Protože kluci umí lépe anglicky a lépe umí „vygooglit“ různé informace, přeposlal jsem jim korespondenci, aby to prověřili. Nic nezjistili, prý není žádné povolení potřeba... Jeli jsme bez něj. Na místě jsme dnes zjistili, že povolení šlo vybavit přes internet za cenu 8 \$ a je více méně formalitou. Jedná se o A4 papír, který bychom si vytiskli a na něm by byly naše nacionále a číslo povolení, které musí celník spárovat s pasem a teprve pak smí turistu pustit do země. To je ten papír, který byl kontrolován při vjezdu každého auta u všech osob...

Za chvíli přichází celník. Ofokuje pasy a píše přes mobil elektronikou žádost na ministerstvo kultury. Vyřízení povolení bude trvat až tři dny a bude stát 15 \$. Číslo povolení přijde elektronicky na celnici a pak nás může celník pustit do země. „Ten Japonec tady čeká od včerejška“, ukazuje na odstavené auto. Bráníme se, že nemáme kde spát, nemáme vybavení ani

jídlo a vodu ani kyrgyzské somony (jen TJS a dolary). Celník krčí rameny, že nám nepomůže, ale spát že můžeme v boudě, která stojí vedle celnice, je otevřená. Nouzově by se sice na podlaze boudy dalo přespat, ale kvalitní ubytování by to nebylo. Nakonec nám

přes internet majitel autopůjčovny. Věnuje nám alespoň kanystř s vodou.

Přijíždí ruský oligarcha s expedičním malým polo-nákladním autem. A vítěj „v klubu“ – povolení mu chybí. Je hrozně rozčilen a pořád kamsi volá, při každé příležitosti, když

celník vyjde k bráně ho s něčím otravuje. Přijíždí další auto. Takový poloviční mikrobús (něco jako menší barkas). Má také ruskou SPZ a také byl „uvítán v klubu bez povolení“. Ruské skupiny se spřátelily a budou se snažit protlačit se přes celnici ještě společně. I s námi Rus navazuje kontakt.

Z celnice

vyjíždí 3 plně naložení cyklisté. Je to manželský pár a 7letý kluk (Saša). Otec má ještě sedačku se 4letou holkou, jmenuje se Zara. Jsou to Češi. Bydlí v Malajsii, protože je tam levnější a údajně větší svoboda. Jezdí hodně po světě s dětmi, příkladem je tato odvážná cesta. Zara byla před časem s doprovodem otce v základním táboře Mt. Everestu, čímž trhla věkový rekord návštěvnice tábora, jako nejmladší.

Děláme seznamující společné foto, měníme tádžické somony za kyrgyzské a stejně tak SIM karty. Vyměňuje i Rusům. Alespoň jsme se zbavili zbytků nepotřebných tádžických somonů, které bychom zřejmě těžko někdy měnili zpátky. Vzájemně výhodný obchod. Nejistně a zdarma nám pomáhají, změnili plán, zůstanou spát tady vedle celnice a spolu s boudou s jejich stanem máme tím pádem alespoň přístřeší. Okamžitě jsme začali vařit z jejich zásob večeři, o kterou se s námi chtějí rozdělit. Snaží se i působit na celníka, aby nás alespoň ubytoval uvnitř celnice, nebo zapůjčil nějaké deky.

Mezitím zařadoval Rus. Je cca 17:30. Máme mu dát 30 \$ na osobu a pojedeme ještě dnes. Trochu to

Pamír: čekání u celnice Bardodo (Kyrgyzstán): Rusové, naše batohy a bouda

nabízí, že zavolá úředníkovi na ministerstvu, zda by to nešlo urychlit. Vytvočí telefonní číslo a úředníka předá k telefonu. Dozvídáme se, že existuje expres vystavení, které by mělo být hotovo ještě dnes. Ale povolení stojí 25 \$. Souhlasíme. Měli jsme ještě štěstí, že jsme sem nepřišli v pátek večer. Úřad v Biškeku, hlavním městě, má otevřeno od 9 do 18 hodin jen ve všední dny. Pátek by znamenal minimální čekací dobu víkend. Naštěstí dnes není ani islámský svátek.

Kluci jsou nervózní, spát v boudě se jim nechce, říkám že by snad pomohl v nouzi návrat k jurtám na noc. Do Tádžikistánu už nemůžeme, neboť už nemáme GBAO-permit, takže by nás tam nepustili. Nehledě na velkou vzdálenost obou celnic. Nezbývá než čekat, až povolení přijde. Nervozita nám nedovolí hrát ani karty. Co 5-20 minut přijede auto, kolo, nebo motocykl, jsou zkontrolovány pasy a „vyvolení“ a lidé jsou vpuštění k odbavení. Případně se otevřou vrata a odbavené auto odjíždí nahoru.

Asi po dvou hodinách přijíždí jakýsi Čech. Má pronajaté auto a je na dovolené se dvěma dospívajícími dětmi. Povolení má, zjistil to na poslední chvíli, zajišťoval mu ho především

SPŠ strojnická a SOŠ prof. Švejcara, Plzeň
Klatovská 109
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice
Fax: 371 510 825 - sekretariát
E-mailové adresy: viz web - Kontakty

www.spstrplz.cz

prověřujeme. V mobilu má naše údaje (pas, jméno) a vedle už je číslo povolení. Sám si je nějak sehnal, aby pomohl, bez naší žádosti o pomoc, ani od nás nedostal údaje, zřejmě mu je dal celník. Je jen otázkou času, kdy se číslo protlačí přes různé úřady, které to si to budou přeposílat na celnici. Rádi jsme zaplatili. Zve nás do auta, že nás odveze do SaryTaše. Chvilí tam se sedíme, ale nic se neděje.

Přichází celník, zve do celnice Japonce; po dlouhých 36 hodinách čekání mají otevřenou cestu. Nám nese špatné zprávy, nic nedorazilo, prý až zítra ráno... Vystupujeme z auta a smiřujeme se noclehem na celnici. Mezitím Češi snědli připravovanou večeři a tak začínají vařit pro nás. Už se pomalu domlouváme na organizaci noclehu, kluci už se konečně smířili.

Je asi 19 hodin a začíná se stmívat. V tom přichází celník. „Češi Rusové, jedeme.“ „Hurá“... Nasedáme do ruského auta, ani se nestačíme pořádně rozloučit s Čechy a na večeři ani nedošlo. Necháváme jim kanystr s vodou a konečně po dlouhých hodinách jedeme.

Vše je teď formalitou. Razítko do pasu, úsměvy našeho „spřáteleného“ celníka, pokračujeme za celnici, čekáme na druhé ruské auto. Následuje loučení ruských skupin. A my jedeme do SaryTaše za soumraku náhorní plošinou mezi pohoří Alay (část ŤanŠanu) a Pamírem. Je plná jurty, pas-
tevců a stád. SaryTaš je na úpatí hor Alay. Zastavuje nám u hotelu a následuje docela srdečné loučení. Nabízený odvoz do Oše odmítáme. Dojeli bychom někdy v noci za tmy, chceme alespoň z auta vidět pohoří Alay a navíc jedeme časově o jeden den dříve než je plán (chtěli jsme původně 2 dny zůstat v Karakulu a podniknout tam nějaký výstup).

V hotelu jsme v půl deváté, dostáváme výbornou večeři v rámci polopenze (dokonce byl nedaleko jeden z mála krámů, kde prodávají pivo) a znovu se setkáváme s Čechem, co nám dal kanystr s vodou. V našem pokoji bude i Polák, kterého přivezli na celnici naši zachránci. On měl povolení, tak prošel. Celník mu objednal taxíka za 15 \$, což slibovali i nám po celní proceduře. Ještě objednáme auto do Oše, protože jízda maršrůtkou, se kterou jsme počítali, by se nemusela díky jejich obsazenosti a vytiženosti povést.

Pro školní zpravodaj © 2024 (pokračování příště)

Citace (proložený text), zdroje:

Wikipedie, otevřená encyklopedie cz, jméno hesla: Kyrgyzstán, odkaz: <https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Kyrgyzst%C3%A1n&oldid=24489278>

Ze života... hmyzu? (Foto JG)